

Mickiewiczzevim vplivom rabil tudi trinajstzložno mero. V pesmi „Die Geliebte und ich“ me je zlasti ponosni vzklic „Freiheit meiner Herzens Dame“ preveč spominjal na nemške „viteze“ z njih damami, da nisem mogel z mirno vestjo pesmi prisojati Prešernu. Povprašal sem pri germanistih, če jim je morda znana pesem, a pojasnila nisem dobil. In ker nisem imel jasnega protidokaza, sem s težkim srcem in veliko skepso sledil prof. Kreku in sprejel pesmi v zbirko. Hoteč se izogniti Scili, očitku, da sem prezrl nekaj Prešernovega, kar se je pravkar objavilo in proglasilo za njegov proizvod, sem zašel torej v Haribdo, da sem sprejel nekaj, kar ni Prešernovo. Žal mi je samo, da nisem pri teh pesmih izrazil dvomljivosti o Prešernovem avtorstvu. Krivdo, kolikor zadene mene in morda ne že prof. Kreka, priznavam, samo pojasniti sem jo hotel in izraziti veselje, da se je stvar sedaj pojasnila. Nerešeno ostane samo vprašanje, zakaj si je Prešeren, ki menda ni posebno rad pisal, prepisal ti dve pesmi „Die Geliebte und ich“ in „In der Gesellschaft“, če sta prepisana res Prešernova?! Ali sta mu pesmi tako ugajali, ali sta tako ustrezali njegovemu položaju? Žigonov članek je torej zopet pregnal nekaj teme iz naše literarne prošlosti; žal, da je bil tupatam pregostobeseden ter je s tem škodoval preglednosti svojih izvajanj. Tudi takih stavkov bi ne smelo biti v resni razpravi, kakršen je na strani 153. naslednji: „Med njegovimi (Levčevimi) izpiski v Zvonu sicer nisem našel mesta, ki bi se mu ne dalo dokazati izvira iz gori ponatisnenih pisem. Toda pač, eno vendarle!“ Torej če je res našel tako mesto, zakaj ni prejšnjega stavka črtal?! Vobče pa je Žigonov članek jako zanimiv in zavzema brez dvoma prvo mesto v letošnjem Zborniku. Končno pa moram zopet ponoviti že lani izraženo željo, naj bi Matica mislila na to, da zbere in nam izda skupno vso korespondenco Prešernove dobe, ki je sedaj raztresena po raznih publikacijah!

Dr. Ivan Žmavc je lepo in temeljito opisal Riegrovo življenje in delovanje. Posebno hvale vredno je, da se je potrudil podati sliko Riegrovih idej iz njegovih spisov.

Naš znani statistik E. Lah je zopet založil „Zbornik“ s statističnim delom o ljublj. obč. volitvah v dobi od l. 1866.—1903., ki ga je sestavil po uradnih virih. Zanimivo je zlasti, da so se volilci v prvi polovici omenjenega razdobja v večji meri posluževali svojih političnih pravic nego v drugi. Lah misli, da tiči vzrok v „hipnih poviških volilnih upravičencev v drugi dobi“; vendar bi morali pričakovati, da raste z razširjenimi političnimi pravicami tudi zavednost upravičencev.

Jako ugodno od prejšnjih letnikov se razlikuje „Slov. bibliografija za l. 1902.“, ki jo je sestavil dr. Janko Šlebinger z znano marljivostjo in temeljitostjo. Šlebinger je dodal VIII. oddelku: „Jezikoslovje. Slovstvena zgodovina“ nov del „Življenjepisi in nekrologi“, ki jih deli v slovenske in neslovenske pisatelje. XIII. oddelku „Leposlovje“ pa je dostavil leposlovnim samostojnim delom „Leposlovje v časopisih in zbornikih“, ki ga zopet deli v *a)* izvirno in *b)* prevode; prevodi so zopet pregledno razvrščeni po narodih. Posameznim oddelkom je dodal tudi važnejše članke, ki so izšli v perijodičnih publikacijah in spadajo v dotično stroko. Po zgledu „Věstnika slovanské filologie a starožitnosti“ in „Slavjanovédénija“ peterburške akademije pa je dodal naslovom knjig še seznam kritik iz poročil, ki so pisana slovenski. S tem je spravil Šlebinger bibliografijo za leto 1902. na visoko stopnjo popolnosti in želeli je, da bi v bodoče tudi ostala na tej višini.

Dr. Fr. Vidic.

„Omladina“ je naslov mesečniku, ki je začel izhajati kot glasilo narodno-radikalnega dijaštva v Ljubljani. Naročnina stane za celo leto 4 K, za dijake 2 K 40 h.

Uredništvo se nahaja v Ljubljani, na Strmi poti št. 4, upravništvo je v tiskarni J. Blasnika naslednikov v Ljubljani na Bregu št. 12.

„**Za resnico**“, spisali slovenski bogoslovci, uredil Andrej Orehek. V Ljubljani 1904. Tiskala „Katoliška tiskarna“, izdali in založili slov. bogoslovci. Cena? Oceno te knjige si prihranimo za pozneje.

„**Talija**“, zbirka gledaliških iger, ureja Fran Govekar, tiska in zalaga „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. Došli so nam 13., 14. in 15. zvezek te zbirke, ki obsegajo enodejanke: „Nemški ne znajo“, „Raztresenca“ in „Prvi ples“ — same pripravne igrice za uprizoritev na deželi, kjer se mora računati navadno z majhnim odrom in omejenim številom gledališkega osebja.

Spominski listi iz zgodovine c. in kr. pehotnega polka št. 17, vitez pl. Milde. Po rokopisni polkovni zgodovini in drugih virih sestavil Anton Funtek. — Sedaj, ko se vse naslanja na svojo zgodovino in imajo domalega že vsi nemški polki v debelih knjigah zabeleženo svojo manj ali bolj slavno prošlost, je bilo prav, da se je podal tudi našim rojakom-vojakom lep in trajen spomin na začetek, razvoj in junaštvo domačega vojaštva, in to tem bolj, ker imamo v „Spominskih listih“ časovno sestavljene vse vojne, v katere je bil zapleten domači 17. pehotni polk. S to knjižico, ki obsega na 101 strani velike 8° zgodovino tega polka, nam je podal Funtek sliko junaških dejanj naših pradedov iz zadnjih dveh stoletij. Morda poreče kdo, da je pisana v preveč patrijotskem duhu. Dasi je deloma res, vendar je docela zgodovinskega značaja in ima povsem zanimive in celo neznane detajle. Sploh pa namen „Spominskih listov“ res ni le popis slavne zgodovine 17. pehotnega polka, temveč tudi vzbuditev domoljubnega čuta v vojaških srcih na podlagi zgodovinskih hrabrih činov. No, in takega čuta in duha je dandanes vojaku vsekakor treba. Sedaj ne živimo več v dobi, ko so se slepo in robsko vojskovali podložniki dostikrat le vsled osebnih navzkrižnosti vladarjev; sedaj se bijejo boji med narodi za svetovno prvaštvo in za existenco. Zato nam treba navduševalnih knjig. In to narodno samozavest, to domoljubnost vzbuditi, se je posrečilo pisatelju „Spominskih listov“ docela. Knjižica je sestavljena po zgodovinskih zapiskih in podatkih s pedantsko skrbnostjo in natančnostjo. Zanimive posameznosti, ki se v splošni zgodovini kaj rade poizgube, so tu opisane v tako lahki in razumljivi obliki, da se bodo vzdržale v narodu do poznih rodov in mu krepile ponos. Funtkovi „Spominski listi“ so sploh kos zgodovine našega naroda. Želeti bi le bilo, da si to krasno knjižico nabavijo vsi polki, ki imajo Slovence v svojih vrstah. Pisatelj g. prof. Funtek pa naj nam napiše tudi zgodovino drugih slovenskih polkov, tako da dobimo lepo in obširno knjigo „Spominskih listov“ slovenskih bojevnikov. — Jezik v „Spominskih listih“ je krasen in vzoren, kakršnega smo pri g. pisatelju sploh vajeni. M.

Kirdžali, podonavska povest, poljski spisal Mihael Čajkovski (drugi popravljeni natis), natisnila in založila „Goriška tiskarna“ A. Gabršček. S kakim navdušenjem smo čitali včasih to povest poznejšega renegata Čajkovskega, kako smo se navduševali zlasti ob uvodu te povesti, ki smo jo znali skoro na pamet! No, ne dvomimo, da bo še dandanes podžigala s svojo plamenečo besedo marsikatero srce. Cena 360 strani obsegajoče knjige e za naročnike „Slovanske knjižnice“ samo 1 K 20 h.

„**Romeo in Julija**“, tragedija v petih dejanjih, spisal William Shakespeare, poslovenil Ivan Cankar. V Gorici, tiskala in založila „Goriška tiskarna“ A. Gabršček, 1904. Polagoma dobimo vendarle prevod celega Shakespearja ter storimo na ta način velevažen korak naprej v našem slovstvu. Želimo le, da bi se posrečili